

ikke nær saa lysten efter at saa Dplysninger. Ministeren afviste mig simpeltken og sagde til mig, at han ikke vilde have det mindste med mig at gøre i nogen Retning, hvad det angik; saa kunde jeg gøre, hvad jeg vilde, men han vilde ikke modtage nogen Angivelse. Men naar nu Højre og dets Presse har overfaldet mig, som det den Gang gjorde, og jeg har fulgt dets Raad, og Ministeren saa har modtaget mig og taget Hensyn dertil, og jeg saa siben atter i god Tro gaar til vedkommende Minister, og han behandler mig paa den Maade, som den nuværende Minister har gjort, skulde jeg saa ikke have Ret til at staa op og sige, hvad jeg har sagt i Dag? Den ærede Minister tvinger os jo til at gøre det, som er blevet udfreget saa stærkt af Højre og dets Presse, som sagde, at det nedbrød Disciplinen i Hæren, og som talte om, hvilken Stade det kunde gøre. Derfor stiller jeg mig skeptisk over for den ærede Minister i denne Sag; thi han har ikke vist den Humanitet over for Misbrug i Hæren, som hans Forgængere have udbist, haade Rauffmann og den nuværende Marine-minister. Vil han blot have, vi skulle sørge for at saa saa mange Slandaler frem her i Salen som muligt — nu vel — jeg har højet ham en Gang deri, han skal ikke stole paa, at jeg ikke søger ham en Gang til.

Saa siger den højtærede Minister, at vi kunne gaa til Afdelingscheferne. Det forbauser mig, at den højtærede Minister vil byde mig det at sige, at jeg skal gaa til Afdelingscheferne. Vi saa jo den Gang ved Husarerne, at Afdelingschefen Castenstjold var med i Selstabet, og det viste sig ogsaa, at vedkommende Skoleforstander, Oberst-løjtnant Borberg, selv havde været med til at begaa noget ulovligt, saa det kunde nok nytte at henvende sig til dem. Det vilde være som at sætte Kæve til at passe paa Gæs. Det kan ikke nytte at henvende sig til dem, som selv have været med til at begaa Ulovligheder og Uregelmæssigheder. Og saa kommer den ærede Minister og siger til os her i denne Sal, at vi skulde blot henvende os til den vedkommende Afdelingschef, saa skulde den Historie nok blive klar. Ja Tak, det vide vi nok, hvad det kan nytte. Nej, vi henvendte os efter Højres eget Raad til Højres egen Minister, men han afviste os inhumant og sagde, at han ikke vilde have med Sagen at gøre. Det er de Dplysninger, den højtærede Minister har nødt mig til at komme med, han ved selv godt, at det er sandt, hvad jeg siger. Han huster godt, at Hansen-Udstyffe og jeg var oppe hos ham for at tale om Sagen.

Men jeg skal nu slutte med at sige, at jeg ikke fik noget Svar med Hensyn til mit Spørgsmaal om Sadelerne. Jeg kender jo ikke som Lægmand, hvordan Udrustningen ved de vedkommende Afdelinger nu er. Men jeg tillader mig at bemærke, at hvis man forlanger, at det yngre Mandskab ved Artilleriet skal ride i skarp Trav i Volte uden Bøjle i Sadelen, der noget nær er som de engelske Sadel, saa er det livsfarligt. Derimod indrømmer jeg — og det vil enhver vide — at der for det yngre Mandskab er himmelvid Forskel paa at ride i ungariske Sadel og at ride i engelske Sadel uden Bøjler. Det er i alt Fald en ErfaringsSag, som enhver, der har prøvet at lære at ride, maa vide, at der er en Forskel. Nu vil jeg bemærke, at hvis det er saaledes, hvis de have en engelsk Sadel eller noget, der ligner en engelsk Sadel, i Artilleriet, og man saa vilde forlange et saadant Ridt af dem, saa var det intet Under, at de faldt af, naar de ingen Bøjler havde, og det er derfor rimeligt at minde om, at der kunde anvendes en Del Forsigtighed. At der er sket noget saadant i Artilleriet som det i Aarhus indtrufne, kan jeg godt forstaa, men jeg mente, at jeg kunde saa Dplysning af den ærede Minister om det Spørgsmaal om Sadelerne, men Ministeren maa naturligvis have glemt det (Krigsministeren [Bahnsen]: Ja). Naa, ja saa maa jeg bede om Undskyldning, men jeg tillader mig da at spørge om det igen. Det er altsaa Ministeren, der har nødt mig til at komme frem med det, jeg her har sagt, men jeg havde haabet, at jeg skulde være fri for, at der blev udfastet saadanne Beskyldninger imod mig, om at jeg skulde have udfastet løse Sigtefler imod militære, thi det tyktes mig ikke, jeg har. Det er oplyst ved faktiske Data fra Husarerne, fra Generalstaben, fra Garden, fra Artilleriet, saa det tyktes mig virkelig, at naar De have faaet Beviser for saa meget, saa kunde De gerne have troet mig en lille Smule.

Krigsministeren (Bahnsen): Jeg vil straks sige, at jeg havde glemt det om Sadelerne. Den Dplysning, jeg kan give, er, at den Sadel, Trækonstablerne ride paa, er ikke den ungariske Sadel, det er en anden Sadel, som man kalder Artillerisadelen, det ærede Medlem kan have Ret i, at den ligner de engelske Sadel noget mere end de ungariske. Der er et friere Sæde i denne Sadel, den er mindre indfæstet, og at denne Sadel bruges til Trækonstablerne, ligger i, at de skulle kunne anvende